

KECSKEMÉTI LAPOK.

VEGYESTARTALMÚ HETILAP.

Előfizetési díj:

Egész évre 5 frt., félévre 2 frt. 50 kr.,
negyedévre 1 frt. 50 kr.

Az előfizetés az év folytán minden hónapban
megkezdhető.

Megjelen hetenként egyszer,
VASÁRNAP.

Az előfizetési pénzek,
úgy a hirdetések is „Tóth László könyvnyom-
dájának” czimzandók.

Szerkesztő- és kiadó-hivatal:

BUDAI-NAGY-ÚTCZA 184. SZÁM.

E lap úgy szellemi, mint anyagi részét illető
minden küldemény a szerkesztő- és kiadó-
hivatalhoz intézendő.

Hirdetési díj:

3 hasábos petit sor egyszeri hirdetésnél 5 kr.,
többszöri vagy terjedelmes hirdetésekül ár-
leengedés adatik.

Bélyegdíj minden beigtatásért 30 kr.

Kecskemét, 1877. január 18-án.

Ha átvizsgáljuk városunknak, mint erkölcsi személynek, mindazon intézkedéseit, melyeket a nevelés és miveltség terjesztése érdekében tesz, be kell vallanunk, hogy habár lassan s nem mindig biztosan, de mégis csak előre megyünk. Népiskoláink mellett van tisztán általa fentartott középiskolánk s évenként jelentékeny összeggel járul főiskolánk a jogakademia fentartásához is. Első kezdetnek, mert hiszen még csak a munka elején állunk, ez elég s örvendetes jelenség egy virágzó jövő reményére.

De ha a szellemi képzés terén megnyugtató haladást veszünk észre, határozott hátramaradással s aggasztó súlyedéssel találkozunk a testi képzés terén. Az emberben nem a lélek a fődolgozó, hanem a lélek és test együttvéve, mint egymástól az élő emberben elkülöníthetetlen tényező; az egyik a másik nélkül nem ér semmit s akármelyiknek kiképzésében követünk el mulasztást, annak árát első sorban maga az egyén, második sorban annak környezete, s although the last not least, — a tőle származó nemzedék adja meg.

E hiányon gyorsan, minél előbb, annál jobb, segíteni kell, ha nem akarjuk magunkat azzal ámitani, hogy a test a lélek mellett mellékes jelentőségű.

Ez határozottan téves nézet. Lélek és test oly szoros összefüggésben állanak egymással, hogy azokat elkülönítve gondolni sem vagyunk képesek s ez okból lélekkel nem bíró testet, élelnélküli hullának nevezünk. Kevés étellel bíró testben gyenge a lélek s ha ezt akarjuk erősíteni, edzeni, amamál kell a munkát kezdenünk, mert egészséges, jó és szép iránt fogékony lélek csak ép testben lakhatik.

Felismerték már ezt a régiak is s gyermekeik nevelésében ezen elvnek megfelelően jártak el. A görögök a testgyakorlat terén nemcsak otthon fejtettek ki nagy tevékenységet, hanem nemzeti ünnepeket is rendeztek, melyeken a különféle országokból megjelent bajnokok megmérkőztek s a győzők babérral megkoronáztattak. A diszkosz dobálás, a versenyfutás, ökölvívás, birkózás stb. már ki volt fejlődve, megszokott athletikai gyakorlat volt, mikor a szellemi athleták, egy Herodot, Aeschylusz, Sophoklesz stb. valóban átértzett s jól átgondolt munkáikkal léptek ki a küzdőterre, soha, még igazi derék (καλοκαίριος) férfiak élni fognak, el nem hervadó főzéért szerevve homlokukra. Itt a test nem volt beteges vagy gyenge s mert nem volt az, képes volt örökké tartó művet alkotni.

A rómaiaknál a felserdült fiú apját követte tetteiben. Dárdát forgatott, vértet öltött mellére, sisakot tett fejére s katonásdit játszott. S e játék meghozta gyümölcsét a míg folyt, mert a rómaiak nem egyszer törtek meg, de hajlani nem hajlottak soha.

A középkorban külföldön a tornajátékkal, nálunk a harczi játékkal töltötte a kézi mun-

kával nem foglalkozó osztály, nagyobbára a nemesség, idejét. Egy ily harczi játékot „budai harczi játék” czime alatt Kisfaludy Károly is leirt. A ki érdeklődik az iránt, mint győzte le Mátyás király a cseh Holubárt, költeményei között megtalálhatja, ha még el nem olvasta. Ezt a verset, mely valóságos kis képe mult időben volt műveltségi állapotunknak, minden fiúnak meg kellene tanulnia. — A löpor feltalálása után azonban a test jelentősége többé nem a régi erőben s ügyességben volt s így annak gyakorlása új irányt vett. Hamis az a hit, mintha a testgyakorlat végkép megszűnt volna, e nélkül sem lóra ülni, sem fegyvert tölteni, azzal lőni s főleg találni nem lehet; csak hogy a testgyakorlat a nemzetnek aránylag kis részére szorított, mert a ki nem volt katona, vajmi kevés ohajtott katona lenni, az az ily gyakorlatokban sem részesült.

Ennek következménye pedig az volt, hogy erős kézi munkával foglalkozó emberek, már foglalkozásuknál fogva eléggé elfáradtak lévén, testgyakorlatnak szükségét nem érezték; a szellemi munkával foglalkozók pedig, a kik a testgyakorlatot hozzájuk nem illő játéknak tekintették, örvendtek rajta, hogy a test csigázásától menekültek s szűk szobájuk sötét négy fala között, vagy a tágasabb könyvtárban dohos és mohlepte pergamenről, vagy nyomtatványról fejthették meg a multat vagy jövőt; nagyobbára, fájdalom! saját szurtos ablakaikon keresztül látva világot és embereket, vagy mozkos lámpafényükkel iparkodva megvilágítani azt, a mi előttük is fátyolozott homályban lebegett.

Igy lett napról-napra gyengébb, munkára képtelenebb, egészségtelenebb azon nemzedék, mely valamikor élt félóriásokra, fáradhatatlan, erőteljes emberekre mutatható vissza, mint apáira, megmozdítani is alig képes azon kardot, melylyel őse megkésztette azon történetet, melyet az elesenevészt utód pipafüsttől kábult agya megértetni, szivarhamutól vastag tintája megírni nem tudott.

Hanem szerencsére akadtak gondolkozó emberek, a kik a baj kútforrását a testi erő és egészség hanyatlásában felismerték. Ezek gondoskodtak arról, hogy szellemi munkával foglalkozó honfitársaik tért és alkalmat nyerjenek testük edzésére. Az angol főiskolák tagjai evező egyleteket s athletikai clubokat alakítottak, a németek tornacsarnokokat építettek, a finnásabb francziák a billiárd és croquet játékot művelték, de tenni, mindannyian tettek valamit. Nálunk felállítottak egypár póznát, tettek melléje korlátot és nyújtót s ha lovat vagy bakot is szereztek hozzá, az ily helyet elnevezték gymnasztiának, melyben tanult a ki akart és tudott, tanítani pedig nem tanított senki; mert néhány szerencsés autodidakt kon-tárkodását tanításnak nem nevezhetjük.

Végre azonban akadtak nálunk is férfiak, a kik az ügy élére álltak s községekben megtették a mit a tornászat s athletika terén megtehettek. Budapest, Sopron, Szeged stb.

bir állandó tornacsarnokkal, melyben a tornászatot télen épúgy mint nyáron s a mi fő, rendszeresen gyakorolják, arra képzett férfiak felügyelete alatt s egyben-másban már is szép eredményeket mutathatnak fel.

Mi kecskemétiak e tekintetben ott állunk, a hol állanunk s megmaradnunk semmi szín alatt sem szabad. Gymnastikánk úgyszólván nincsen s tornázó helyiségről, a hol szellemi munkával foglalkozó ifjaink és leányaink télen-nyáron át edzhetnék testüket, még csak nem is beszélünk. Ezen változtatni kell s változtatni lehet.

Mindenek előtt oly helyiségről kell gondoskodnunk, a hol a város összes lakossága életkor, nem, rang és foglalkozásra való tekintet nélkül az év minden szakában megjelenhet a végből, hogy izmait testgyakorlattal erősítse. A lecke- és órarend egyelőre, míg a képzendő anyagot nem ismerjük, el-mellőzhető. Fődolgozó az alkalmas helyiség, ily helynek megszerzésére most nyílik legjobb alkalom s legjutányosabb mód.

A reáliskolában lévő régi rajzterem, vagy egy a telek hátsó részén építendő fedett a mostoha időjárás ellen védelmet nyújtó tágas építmény, a legalkalmasabb hely volna az athletika zárt helyen gyakorolható részének s a tornászat egyéb nemének művelésére. E helyiséggel biztosítva volna a gyakorlatok folytonossága; mert az időjárás a gyakorlatok megtartását nem gátolná s a felbuzdult erélynek nem maradna ideje ellankadni.

S e helyiség elkészítését a város eszközölné legjobban, a fentartásról az alakulandó torna és athletikai club gondoskodnék, úgy azonban, hogy a város a felügyeleti jogot továbbra is megtartaná.

Jól tudjuk, hogy városunkat nehéz kötelezettségek terhelik; az sem titok előttünk, hogy kissé méltánytalan a szellemi kiképzésre már annyira igénybe vett várost, most, mielőtt súlyos helyzetéből kibontakozott volna, új kötelezettségek vállalatára buzdítani, — de megpendítjük ez eszmét két okból, melyet védelmünkre felhozni tán nem szerénytelen-ség, először azért, mert a mit a várostól kívánunk oly minimum, melyet még semmi-féle város sem tagadott meg, — másodsor: mert meg vagyunk győződve arról, hogy egészséges lélek csak ép testben lakik, s nem szeretnők, ha erőteljes ép fajunk műveltségi átalakulásának árát semmivel sem pótolható egészségével fizetné meg. Non erit mens sana, nisi in corpore sano.

Kecskemét sz. k. város közigazgatási bizottságának 4-ik, — ez évben 1-ső ülése.

(Folytatás.)

Elnök főispán úr az újév alkalmából szívélyesen üdvözlőlvén a bizottság tagjait, a gyűlést megnyitja s a törvény értelmében a fegyelmi választmány újraalakítására hívja fel. A mult évben alakított fegyelmi választmány újra megválasztatik.

A gyűlésnek mintegy 20 tárgya közül kiemeljük a következőket:

A lefolyt évszak (3 hó) ügyforgalmáról ismert ügyességgel egybeállított polgármesteri jelentés helyesbítő tudomást vétetik s a felterjesztendő félévi jelentésbe felvételre rendeltetik. Ugyancsak a polgármester 7 katonaelbocsátási ügyet referál: határozati javaslatát mind helyben hagyatnak.

Ezután következett a kir. adófelügyelő Fluck Ede időszaki jelentése az egyenesadók és kincstári követelések tárgyában s a felterjesztendő félévi jelentésbe vezetendő munkálata. Correct, világos előterjesztés minden vonása visszatükrözi a szakférfi ügyességét, tárgyának biztos kezelését; de nemcsak ezt, hanem a tisztviselői jellemnek egyik legszebb vonását: az igazságot és méltányosságot is! Mert midőn az egyenes adók befizetéséről referál s elmondja, hogy lakosságunk a múlt 1876. évben, az évi adóösszegezen felül a hátralékokból mintegy 24% törlesztett, ezt, mint az állam képviselője nemcsak hogy nem kicsinyli, hanem a miniszteriumhoz adandó felterjesztésben ő maga a legelénkebb színekben festi le a mult év csapásait, városunk mostoha viszonyait, ő maga méltányolja s méltánylatot ajánl és kér a felsőbbbségnél is. Csupán a luxusadó behajtásával nincs megelégedve, a miből 200 s néhány frt. hátralékban maradt.

Szóbajott a fagy által károsult szőlőtermelők érdeke s említettett, hogy ez ügyben adóleengedésért a városi bizotts. közgyűlésből egyenesen a miniszteriumhoz intéztetett felterjesztés — tévesen, mert ezt a városi közgyűlésnek a közigazg. bizottság közvetítésével kellett volna eszközölnie. És e tévedés a közigazg. bizottságnak legjobb akarata mellett is bizonynyal csak nyújtani fogja az eléggé égető ügyet.

Az illetéki hátralékokra vonatkozó miniszteri rendelet felemlíti, hogy az több, mint húsz (20) millió frtra rúg, mely összegből lakosságunkat 71,000 frt. terhe nyomja s a legnagyobb baj az, hogy ezen hátralékokról rendszer kimutatás nem létezik, hanem szekrényszámra hevernek az akták a kir. adóhivatalnál — legtöbb a boldogtalan emlékü Szabóky idejéről. S épen ezen nagy halmaz rendtelenségéből származik azon gyakori bosszantó eset is, hogy vannak, kik törlesztett illetéki hátralékokért újból és újból zaklattatnak. E nagy baj orvoslása iránt is adott a derék kir. adófelügyelő tapintatos javaslatot, minek folytán a közig. bizottság mihamarabb intézkedni fog, hogy e botrányos állapotnak elvalaha vége vessessék.

Ugyancsak javaslatba hozott az is, hogy az év azon szakában, midőn a lakosság az adó befizetésével leginkább igénybe veszi az adószedő hivatal személyzetét és helyiségét, tétessék intézkedés az iránt, hogy az illető személyzet szaporítások vagy kiegészítések, a hivatalhelyiség pedig nagyobb cseréltesse fel, nehogy a fizetési törekvő adóköteles a munkát nem győzhető adószedő személyzet s a felettebb szűk helyiség miatt — mint

eddig — kétszer-háromszor legyen kénytelen visszavinni tartozási pénzt s e miatt eshetőleg még végrehajtási megintással is fenytessék. Polgármester utasított az elfogadott javaslat szerint annak idején intézkedni.

A távirtda- és postaügy helyettes referense Nyiri úr a mult ülésben tett két felszólalás folytán megejtett postaügyi vizsgálat eredményét olvasta fel. Akkor a felszólalók (de nem panaszlók s legkevésbé vadaskodók!) Madarassy és Laukó b. t. voltak. Madarassy b. t. felszólalása, mint a mely 3 évvel előbb történt s ugyanakkor elintéztet ügyre vonatkozott, jelen vizsgálat tárgyát nem is képezhetette. Laukó b. t. Madarassy felszólalása kapcsában egy kérdést intézett a postafelügyelőhöz: „Helyes-e az, hogy az utánvét mellett érkezett postai küldeményekről szóló leadási lapocskán „kézbesítési-díj” fejében kirovatik és megvétetik a 2 kr. s a leadási lapot kézbesítő levélhordó a maga részére is követeli a „kézbesítési” 2 krt? A megejtett vizsgálat igazolta, hogy L. b. t. kérdése alapos volt, mert csakugyan találtak oly leadási lapok, melyeken kézbesítési-díj fejében 2 kr. vétetett; — de ez, mondja a vizsgálat, tévedésen alapul, mert a 2 kr. követelés, mint provisio, jogos, csak a kijegyzés, mint kézbesítési-díj, hibás. — Helyes! Csak jövőre kérjük a különben szorgalmas és hivatott postamester urat, hogy az ilyen expeditionális tévedéseket se engedje meg, mert az ilyenek is, ha mást nem, kételkedést bizonynyal keltenek a nagy közönségben!

Bemutatott a postai ügyekre vonatkozó legújabb miniszteri szabályrendelet, mely — a többek között — rendel, hogy a postán érkezett levelek kihordásaért ez év elejétől csak egy (1) krt szabad fizettetni. Feltűnő, hogy a mi levélhordóink ez iránt máig (12-dike) sínesen értesítve, kitanítva s egyre követelik a kézbesített levélért a 2 krt! Polgármester úr utasított ezen szabályrendelet azonnali s legtágabb körű hirdetésének eszközzésére. *)

Az árvaszéki elnök, a tisztviselő orvos, a tisztviselő ügyész és kir. ügyész felolvassák időszaki jelentéseiket, melyek a félévi felterjesztésbe felveendőek lesznek.

Vége néhány miniszteri rendelet előterjesztését megelőzőleg elnök főispán úr egy — a gyűlés folyama alatt hozzá érkezett — táviratot olvas fel, mely azon megdöbbentő hírt hozta Budapestről, hogy Dömötör János kir. tanfelügyelő az éjjel hirtelen kimúlt! A megboldogult ritka derék férfúnak ez volt az első elmaradása a bizotts. ülésből s a törvényrendelet (első) igazolás borzasztó s a bizotts. minden tagját a legmélyebb bánkódásig leverő volt! Béke legyen porain, örök kiengesztel-

*) Helyesen tennék helyi lapjaink is, ha ezen szabályrendelet egész terjedelmében közlenék. E.

lődés nagy küzdelmén, áldás közhasznú s magasra törő ifjú életének emlékezetén!

Legvégül a beérkezett időszaki jelentések alapján egybeszerkesztendő félévi jelentés elkészítésével a főjegyző megbízatván, a közig. bizotts. gyűlés annak megállapításával oszlott fel, hogy az ezen ülés jegyzőkönyvének és a félévi felterjesztésnek meghitelesítése végett a legközelebbi napok valamelyikén ismét egybegyűlend. (Miről a legközelebbi számban.)
Egyik.

203 lángból áradó 3500 frt. árú sötétség.

Városunk közönsége és hatósága távolról sem vádolható arról, hogy az utcák kivilágítására a legnagyobb készséggel nem áldozna annyit, a mennyi tehetségétől kitelik; mert már évek óta szaporítja és javítja lámpáit, sőt mint tudjuk, pár év előtt már egy világító gázgyárossal szerződött is a gyár felállítására, a nagy krakk azonban becsapván a pénzvilágba, a vállalkozó itt hagyá bánatpénzét, mint szt. Pál az oláhokat, s azóta felénk se néz. Ez még nem lenne olyan nagy baj, ha nem lennénk kénytelenek ismét bérbeadni az utcák kivilágítását és azért fizetni 3500 forintot, hogy az utcák szegletére függesztett lámpákat éjjel csak kézi lámpával kereshessük fel, nappal könnyen utegtalálhatók, miután elég nagyok és elég piszkosok.

A jelenlegi bérlő úr úgy látszik tévesen fogta fel a világítás eszméjét, mert ő valószínűleg azt hiszi, hogy nem az útea terét, hanem csak a lámpát köteles kivilágítani s ezt meg is teszi oly mértékben, hogy, ha különben sötét nincs, mindenik lámpát megláthatják az erősebb látásúak már 30. a gyöngébb látásúak pedig 15 lépésről is, hogy a gödröt vagy az útban levő követ még a lámpa alatt sem lehet látni, arról ő nem tehet, mert ő nem abból akar hasznót húzni, a mit ad, hanem abból, a mit nem ad, azután meg az sem tartozik hozzá, hány ember törí a nyakát vagy lábát, mert ő nem orvos, erről gondoskodjanak az orvos urak.

Mi a drága sötétség okait a következőkben véljük felfedőzhetőnek: a) A lámpaüvegek mindig piszkosok; ez azonban csak hanyagságból származó és nem vétkes mulasztás. b) A bérlő túlságos sok napon bizza a világítás gondjait a holdra, még akkor is, midőn az a föld tulsó oldalán jár. c) A lámpabelet egészen hegyesen metszeti, hogy kevés olaj égjen el. d) Ezen kívül a hegyezett belet is csak annyira tolatja fel, hogy alig másfél centiméter magas és ugyanyoly széles alapú lángkúposka pislogjon; ez már rút visszaélés, mert az alkalmazott lámpákkal és szerződés szerűleg megállapított 25 milliméter széles bélettel, még ha kerekre metszük is, legalább 4 centiméter magas és 5 centiméter széles lángkúpot égethetünk s még ekkor is eltart

TÁRCZA.

Bál előtt.

Köszönöm neked mindenható végzetem, hogy nőnek nem születtem, már csak azért is, hogy szoknyát nem kell viselnem.

Nincs kincs, a miért azt a sok kellemetlenséget kiállnám, a mit egy nő elszennved egy bálért; azt mondják ugyan, kárpótól mindent az az egy éj, hisz ez igen szép, de hát azok, kik még azt sem mondhatják el, hogy jól mulattak. De a dologra. Kopognak. Elhangzik a „szabad”, bizonyosan valami kedves levél, igaz biz a Nikli bácsi ígerte, hogy egy kis pletykával kedveskedik, lám a kedves jó ember megtartja ígéretét; — nem, még sem az, egészen más, sokkal kedvesebb valami, mert az meghívó a jogász bátra; T. Tüll Tóbiás urat és családját tisztelettel meghívja a rendezőség nevében az elnök.

Denique is a meghívó már megvan, most csak a papát kell körül carazirozni, hogy meglegyen az engedély, pedig az nagyon nehéz sor lesz ám, mert délelőtt jelenté a kondás, hogy öt két esztendő malacz jobblétre szenderült, pedig az ötször húsz, épen száz forint, azaz két bál toilette való, átkozott fatális malaczok, épen most kellett rajtatok ennek a malheureurnak történni; lám most már legalábbis kétszer annyit kell sirni, hogy a papát megindítsuk, de hát végre is a szegény papa mit tehet; inkább azt gondolja: több is veszett Mohácsnál; csak hogy a sok rivást ne hallja s van öröm izraelben.

De hátra van még a mama; a mamát arra kérni sem kell, hisz ő is volt 18 éves s ez a gondolat elég arra, hogy kifogást ne tegyen.

Most jön aztán csak az igazi gyötrődés; három héttel bál előtt kezdődnek az álmatlan éjszakák; hát minő színű is legyen a ruha; kék, fehér, sárga, rózsaszín, vörös, avagy épen fekete.

Fekete, már ki venne bátra feketét, halálszint, brrr! még a hátam is borsózik belé; rózsaszín: ah nem, hisz az már nagyon közönséges; kék: ez pedig plane nem áll jól; no most könnyebb lesz a választás, már csak két szín van hátra: a fehér, az a kedvencz színe, de a vörös meg nagyon jól áll; no de mindjárt vége lesz a dolognak.

— Julesa, hozz egy szakasztó babot!

— Kisasszony kérem, a teens asszony azt parancsolta, hogy ma leuését főzzünk.

— Ostoba, hisz nem is főzni kell, csak szaporán!

Szegény Julesa el nem tudja képzelni, mit akar a kisasszony egy szakasztó babbal; majd megtudjuk hát mi: ha páros szem lesz a bab, akkor a fehéré, ha páratlan, akkor a vörös színé a győzelem, félnap aztán beletelik, míg a babot megolvassa, végtére is a páratlan, ergó a vörös szín győzött, most már legalább lesz egy nyugodt éjszaka, mert a legnagyobb bajon túlestünk.

Aztán önök azt hiszik, hogy csakugyan vörös lesz a ruha, akkor nagyon csalódnak; mert Kunigunda nagysám azt álmodta, hogy fehérben volt a bálban s nagyon jól mulatott, most már csak azért sem lesz vörös a ruha, mert ő hisz az álmokban.

Csak hogy idáig jutottunk, most már jön a be vásárlás. En edes Istenem, ha azt le tudnám írni, mennyi habozás, mennyi kétségeskedésbe kerül, míg az utolsó fűzőig jutunk, akkor bizonyos vagyok benne, megválasztának a nögyelet jegyzőjének, de mivel erre a tisztségre nem vágyom, inkább eltagadom, hogy valamit értek a női piperéhez. Könnyű azoknak, a kik izlésüket a szabóra merik bizni; azoknak nincs más dolguk, mint a készbe öltözni, de próbálják csak meg maguk kiállítani a bál ruhát s ha legalább három zsebkezdőt nem sirnak teli a bosszúságtól, akkor el merem mondani, hogy erős lelkek. Már csak az is milyen baj, megválasztani az állását, milyen derék, milyen slepp, milyen fodor és a többi... ehez megkívánatik vagy kétszáz „Bazár” átlapozása, a minek

az a következtetése, hogy még nehezebb a választás; aztán meg hányszor fel kell fejteni a munkát, most a derék bő, aztán meg szűk, majd a slepp hosszú, vagy a fodor ferdén áll; és mindezekért a bosszúságokért áldozni kell ám az egereknek egy kis pityergéssel.

De hiába; száz szónak is egy a vége, miután már a tánczosok miatt sem kell aggódnia; — mert kérem ilyenkor ez is nagyon fontos kérdés — mert az utolsó négyesen kívül minden táncz el van foglalva, elérkezett a nevezetes s nagy nap. Ha ezt a napot — mint nő — kellene keresztül élnem, bizony isten, tán meg is örülnék, mert az egész nap öltözködésből áll.

Ezen a napon szabadalom van az alvásra tíz óráig, mert a jövő éji fáradalmakat a nők előre ki szokták pihenni; életre való szokás; délig azután mosdás, glycerin-, puder-, parfumeirozás és még más valami; az ebéd persze már nem esik jól; ki is gondolna ilyen prózai dolgokra bál előtt. Délután két óráig próba a magasabb testgyakorlatból, azaz milyen legyen a tartás a bálba lépéskor; kettőkor kezdődik a toilette, a friseur nő sok baj után négy órára kész a fejdíszszel, s most ki a másik szobába, mert a mi most következik, az nem halandó férfi szemének való; de azért a mama elbeszélte ám nekem, — persze titoktartás mellett — hogy mint cserélte el Kunigunda s Ninácska a ruha derekat: s hogy Kunigundának miként szoritja a cipő a lábát s Ninácskának háromszor szakadt el a fűzője; én nem is mondom el ezt senkinek a világon. Hét órára kész a toilette, mosolygó arcok, — mint fognak megbolondulni a férfiak — azt meg is kell vallani, hogy csinosak, szépek, igézők, mint a mennyből leszállt angyalok; még csak két óra s akkor, — akkor kezdődik a harc az egész férfienem ellen; most már nem félnek a következményektől, mert a tükör, ez a jóbarát, oly csábítólag adja vissza az arcokat, a természet, hogy nincs kétség benne, hogy az övéké lesz a diadal.

Ut az óra. Egy... kettő... három... kilencz. A fogat előáll; mint valami féltett drága kincset, oly gyengéden pakolja a jó mama két

az olaj reggelig, ha a lámpafej tele van öntve, ilyen láng az, a mi 9 stearin-gyertya-lángnak felel meg és a mely képes környékét kelően megvilágítani, de nem a bérlő úr lángja, mely alig képvisel két rozszaggyú-gyertyát.

Mint hogy a kivilágítással visszaélés napról napra nagyobb mérvet ölt s magán a városháza szegletén is csak úgy pislog a lámpa, mint a szt. jánosbogár, felkérjük a tisztelt városi hatóságot, vagy kényszerítse a bérlőt kötelezettségének pontos teljesítésére, vagy mondjon fel neki és szedessen annyi szt. jánosbogarat, hogy jusson mindenik lámpába egy-egy, de ezért az áthatlan sötétségért ne fizessen 3500 forintot.

Monitor.

Mi történt a színházban?

Tóth Ede népszínműve a „A toloncz” szombaton került színi. Társulatunk e darabot, ha jól emlékszünk, ezúttal harmadszor adta elő. A szerepek nagyjából a régi kezében maradtak s a régi genreből mondattak el, de habár jobban, még mindig nem elég jól játszották el. Lizit Bánhidyt Emilia, (utolsó cikkünkben tévesen áll Bánhidyné s e hibáért ezennel bocsánatot kérünk), helyes felfogással s az ihletett lélek adományát képező odaadó modorban játszta. Nem a karzatnak, hanem a műsáknak akart tetszeni s ezt helyeseljük. Mindazonáltal mozdulataiban s egész játékában több nyugalmas s plastikát szerettünk volna látni, mert: „a szenvedély rohamában, szélvészében s hogy úgy mondjam viharában is, meg kell szerezned s tartanod a mértékletesség azon mérvét, mely arra kellemet áraszt.” E szabály nemcsak a szenvedélyre nézve áll, hanem a lélek minden harcára nézve is. Lizinek elmékedését az utolsó felvonásban közönségünk ez alkalommal először hallotta s ez mindenestre szép bizonyíték Bánhidyt Emilia szorgalmának és hivatottságának, kinek, mint himni szeretnők, még sok élvezetes estét fogunk köszönni. Közönség az ugyan e napra eső jogászból miatti, mérsékelt számmal volt.

Vasárnap Szigligeti három felvonásos népszínműve „A cigány” adatott elő. A czímszerepet Szabó Anti játszta, ugyesen s az e szerepben lévő drámai részeknek néha tán kissé is erőtlén, de egyébként helyes feltüntetéseivel. Völgyi Györgyné, mint Rózi, nem játszott azzal a vad hévvel, melyet cigányleánytól várunk. Nézetünk szerint, még öltözetében sem volna szabad oly „takaros”-nak lennie. Az örültségi jelenetet elfogadjuk, mert külsőleg lehet különbség az örült nagyúri nő s pórléány közt, de belsőleg, a lelket illetően, aligha van. Békffy, mint Peti, megszokott modorában beszélt s ezzel nem mindenütt elégedhetünk meg; rugékonyság, hajlékonyság eléggé rendelkezésére áll, miért nem használja? Csabainé, mint Rebeka és Báródné, mint Évi helyeiket betöltötték. A

többi szereplő több-kevesebb szerencsével játszott. Közönség szép számmal volt.

A vendégszereplések korszakába léptünk. Még alig maradt időnk Bándidy Emiliát érdeme szerint méltányolnunk s már egy új csillagzattal, ha nem is elsőrendű nagyságával találkozunk. Szabó Bandi a budapesti népszínház elsőrendű tagja, (nem vagyunk egészen biztosak benne állandó tagja-e még?) színpadunk deszkáin szerdán Szentpéteri Zsigmond ismeretes három felvonásos népszínművében „Parlagi Jancsi”-ban mutatta be magát közönségünknek. Az első helyért Bánhidyt Emilia, mint Széppatakiné, versenyzett vele. Szabó Bandi, habár rokonszenvet ébresztő, eleinte nyers, később megpuhult, de azért férfias Parlagit állított elének, a még faragatlan Jancsiban nélkülözve azt a természetes, keresetlen egyszerűséget, mely ha szabad az egészen más légkörben mozgó szerepeket is egymás mellé állítani, Bánhidyt művelt özvegyének elragadó bájt kölcsönözött. Eméz tisztában volt feladatával s azt elhamarkodás nélkül, szépen oldotta meg; amannak játékán s beszédén a török metszett eredetiség, élethű közvetlenség mintha nem mindenütt volt volna megérezhető; dalaiba is több melegséget önthetett volna. Névrokona Szabó Anti, mint nagypapa, egészen helyén volt. Mezey, mint Vidor Máté, ha jól tudjuk egyik force-szerepét játszta; az az andante-féle dal, melyben öregségét ifjúságával egybehasonlíttja, annyira megtetszett, hogy ismételnie kellett. A többi szereplő iparkodott a főbékhez méltó lenni s így az előadás kerekén folyt le és sikerült. A színház csaknem zsúfoltig megtelt.

Csabainé jutalomjátéka csütörtökön valóságos ünnep volt. Czákó Zsigmond öt felvonásos drámáját „A végrendelet”-et adták. A jutalmazott negyvenéves működésének jubileumát ünnepelte s mint gróf Alpáriné, csak correct játékkal lephette meg a közönséget. Rekedt volt s így nem volt alkalma szerzett képzettségét minden irányban érvényesíteni. Bánhidyt Emilia helyes felfogást tanúsító játékával olyan Antonia volt, a milyent kívántunk, természetes elegancia párosulva szűzies ártatlansággal. Szabó Anti, mint Margitai és Mezey, mint Kereszti, dicséretet méltán érdemmel; de az utóbbi szavaiba több őszinte érzelmeket szerettünk volna. Külön ki kell emelnünk a Somogyi párt, mely a jutalmazott iránti szíveségből működött közre. Somogyi Károly, mint gróf Tárai, szép tehetségről győzött meg. Antonia zongorajátéka alatt történő megörülését megkapóan s torzítás nélkül ábrázolá. Meg is rendült az egész hallgatóság s borzongást érzett az egész ház. Somogyiné, mint Riol, oly ékesen szavalt, hogy ezzel minden egyéb kiválalmat feledtetett. Imáját a bűneit őszintén megbánt lélek hangján, vallásos bensőséggel mondotta el. Van tanulmánya s érti dolgát. Szép jövőt mindnyájotoknak nektek távollevő közreműködők külö-

nös köszönetünket s neked jutalmazott keserűségeidet feledtető aggkört!

KÜLÖNFÉLÉK.

— **Carneval.** Az idei farsang elite báljainak sorát a jogász-bál nyitotta meg, mely január 13-án a Kaszinó-egyesület tágas termeit feltárta azok előtt, kik hódolni akartak Carneval herceg ünnepélyes bevonulásának. — A tánczterem feltűnő csinnal volt diszitve s a kék-sárga diszme, mely színek összeállítása ha az észak s nyugati nemzetek színeire emlékeztetett is, a keleti magyar faj izlésének is teljesen megfelelt. E színek tudomásunk szerint még nem voltak összeállítva nálunk táncztermek diszítésénél s így mint újdonság kellemetesen hatott. — Az elhangzott nyitány hosszú szünetet követett, mely az est tizedik órájában érkezett hölgyek nyájas csevegése által lett félbeszakítva, mire csakhamar a csárdás hangjai élénk mozgásba hozták a nem épen nagy számmal összegyűlteket. — A jókedv, mely jellemző a jelenvoltakat, a szünóra után csak nőttön nőtt annyival is inkább, mert a rendezőség dicséretes figyelmet tanúsított s minden lehető elkövetett, hogy ki-ki jól mulasson. A cotillon apró bohóságaival kitűnően sikerült s a török turbán jelmez szerencsésen volt választva a cotillon egyik részétül, jelzését adván a török sympathiaknak. — A hölgyek mindannyian kiváló csinnal voltak öltözködve s mintha csak Terpsichore lehelte volna rájuk összes bájjait, oly igézők voltak a tánczban, oly kedvesek a csevegésben. Ott láttuk a vidékről Szabó Fanni kisasszonyt, Molnár Teréz, Bankós Irma, Bulin Erzsé, Wagner Juliska kisasszonyokat, Szenté nővéreket. A helybeli hölgyvilágot ez alkalommal Kovács Teréz, Gyenes Vilma, Főrián Ilka, Katona, Machleid és Antal nővérek, Pataky Ida, Fényfy Matild, Horváth Riza, Gyenes I., Balogh Erzsé, Buttinger M., Boros Etel és Szapanos M. képviselték. A fiatal asszonyok közül csak dr. Szeless Józsefnét és Oláh Imrénét láttuk. — A társaság a legnagyobb kedvvel tánczolt reggeli 6 óráig.

— **A török sebesültek** javára begyűlt adományról szóló kimutatást, melyet már beküldtek szerkesztőségünkhöz, jövő számunk hozza.

— **A helybeli vasúti állomás** tisztai személyzetének jó magyarságáról(?) tesz tanúsítást a következő történet, mit oly egyéntől hallottunk, kinek szavában nincs okunk kételkedni. N. asszonyság egy ládácskával N.-Szombatba almát akart küldeni ismerősének. A küldemény kellőleg lett felszerelve, a szállító-levél tisztán olvashatólag lett egy helybeli kereskedő által kiállítva s így vitte ki a vasútállomáshoz feladás végett N. asszonyság cselédje. Ott kin a felvétellel megbízott urak olvassák a címet, de

leányát a kocsira, csak valahogy egy fodor meg ne sérüljön, — még egy negyed óra s a csillárok fényénél, a zene zajában járják, lejtik az első csárdást.

Lif—lang.

A bál után.

Kedves Alice!

Megigérted nekem, hogy leírom mint mulattam az első bálban, melylyel a világba léptem, — a jogászbálban.

Még fáradt vagyok a tánczról, szemem előtt csillognak a csillár lángjai, a mint a tükrökből szászorosan visszaverve ragyogó fényt árasztanak szét, még hallok a keringő hangjait s im mégis hozzáfogok ígéretem valószínűségéhez.

De nem untatlak azzal, hogy elbeszéljem a készülődést, a sok apró bajt, mely akadályul fölmerült, nem írom meg, hogy hány-szor kellett vörösre sirni szememet, hiszen e bajo at te is ösmered, én egyenesen a bálba vislek.

A terem szép volt s midőn beléptünk már le s föl sétáltak hölgyek s tánczosok, udvarias rendezők ugrottak elő s karonfogva vittek be; a mama helyet foglalt, én pedig kísérőm karján körül sétáltam a teremben. Nevét minek írnám, hisz úgy sem ismeresz egyet is az itteniek közül, elég annyi, hogy keresztneve Lóránd. — Séta közben Lóránd úr egyszer csak azt mondá: „szabad remélnem nagysád, hogy fentartott számomra egy, négyest, például a másodikat és a cotillont?” — En nagyot néztem e vakmerőségen, de mivel nem voltak még tánczaim elfoglalva, odaigértem mindkettőt Lórándnak; magamban bosszankodtam azután, hogy miért nem is utasítottam vissza e különös hangú kérést, inkább talán nem is tánczoltam volna, még így azt hiheti Lóránd, hogy csakugyan előre fentartottam számára a két legjobb tánczot. Apropos ez a Lóránd csinos ember ám, szép magas termetű, szőke bajuszsal, melyet kipödörve hord és igen finom modorú; olyan szépen senki sem tudja mon-

dani, hogy „édes nagysád” vagy „kérem szép nagysád.”

Vége is a sétának vége volt s kezdődött a táncz, ah kedves Alice, sohasem hittem volna, hogy ez ilyen szép legyen, a mint a sok pár egymást kerülve lejt, szökel s az egészet egy zene kábitva ringatja ábrándtelt világ felé, az ember szédül, szédül... de egy erős kar, a melyen nyugszik, biztosan vezeti ki a tömkelegből s a keringő vége a mama mellett van.

Mondanom sem kell édesem, hogy szétnéztem a ruhákközött is, úgy vettem észre, hogy ez úgy szokás s talán úgy is illik, mert tánczszünetek közben a sétánál minden hölgytársam a másik ruháját bírálta. — Tudod édesem, őszintén megvallva nem akarom mondani, hogy az én ruhám volt a legszebb, de hogy nekem az tetszett legjobban, az már bizonyos.

Eljött aztán a második négyes ideje is, felállottunk Lóránddal s én szinte megijedtem, hogy mit fogok most vele beszélgetni, mert lásd édesem társaságban ha vagyunk, úgy nem ketten beszélgetünk, hanem beleszól a harmadik, negyedik is, de itt úgy láttam, hogy a szomszéd párok magukkal vannak elfoglalva s én bár egy szép társaság közepén vagyok, de mégis annyira elszigetelve másoktól, mint ha a nagy tenger közepén egy kis sajkán, vagy a fellegek fölött egy sziklabéren volnék ő veled egyedül, úgy éreztem, mintha rabja volnék e férfinak, a ki karján tart s ohajtottam volna futni, de saját kezem, mely karján nyugodott, — nem bocsáta el.

Hogy miket beszélt Lóránd, azt nem tudom leírni, elmondanám ha véled egyedül lehetnék s el is mondom ha a nyáron újból találkozunk.

Tánczoltam aztán sokat, el sem tudnám számlálni tánczosaimat, hiszen nagyrészt csak most ismertem meg s e rövid idő, a gyorsan futó percek sokkal inkább igénybe voltak véve mással, minthogy tánczosaimra gondolhattam volna.

Képzeld édesem mi történt velem a vacsoránál, pirulok leírni is, a mint a vacsora után fagyaltot hoztak, hogyhogy nem, magamnak sem

tudom megmagyarázni, vajnak gondoltam a vaniliát s kenyérre kenve megsóztam, képzelheted kedvesem mily nagy kaczagásra fakadt az egész társaság s képzelheted mennyire bosszankodtam én. Aztán meg nem hiába feldöntöttem a sötartót, még más malheuröm is volt; és pedig az, hogy a cotillonra mikor leültünk föl tettem magamban, hogy Lórándot kérdőre vonom, a miért oly vakmerően fel merte tenni, hogy én neki fentartom a tánczokat s képzeld ezt sem tehettem, mert oda ült a hátunk megé egy másik úr s onnan kezdett nekem beszélgetni, de én istenem, hogy is lehet olyan ember a világon, a ki a más dolgába avatkozik, minek jön oda harmadiknak a hol ketten épen elegen vagyunk. Láttam hogy Lórándnak is kellemetlen ez a hivatlan harmadik, de a magam részéről bizalmasan megsúghatom neked kedves Alice, hogy fölötte kiállhatatlannak találtam ezt az urat.

A füzértáncznak aztán vége lett, ah mint szerettem volna az utolsó tánczban meghalni, a mint karjain pihenve repültem gyorsan mint a szél és behunyt szemmel úgy képzeltem mint ha ez volna az út a halál — a menyország felé. — Neved ki édes Alice, én is nevettem azóta, de akkor — akkor úgy éreztem a mint most neked elbeszéltem ezt.

Aztán nem is volt kedvem s nem haragudtam, hogy vége lett a bálban.

Ime kedves Alice, így folyt le bálom, mulattam, bár nem így képzeltem előre, most már tudom miként megy végbe egy nyilvános tánczvigalom s ha megyek az Olvasókör és Színpártoló kör báljába, már egészen másképp fogok arra gondolni is.

Most Isten veled, a legjobb mulatást kívánja s kedves soraidat türelmetlenül várja

őszintén szerető barátinéd
Kamilla.

*

Az eredetiről másolta

Jázmin.

N.-Szombat nevű várost nem ismertek Magyarországon s így ráírták a küldeményre Bécs. — A cseléd hazahozván a vevényt, úrnője megijed, hogy nem Bécsbe kell azt szállítani s nehogy tévedés jöjjön létre, rögtön kisiet maga. Ott elmondja szándékát s a felvétellel megbízott egyénektől azt a választ kapja, hogy N.-Szombat nem létezik, mert ők utánna néztek a helynevek könyvében s nem találták. Ugyan uraim nézzék meg, hogy abban a helynév-könyvben nem lesz-e feltalálható Tirnau? A tisztek elpirultak s a vége az lett, hogy most már a küldemény rendeltetése helyére juthat.

— **A szinpartoló-kör zártkörű táncszertélyére** a meghívók szétküldtek. Kik netán tévedésből nem kaptak volna, sziveskedjenek eziránt alulírottat naponként d. u. 3 óráig, vásári kisútcza 138. sz. alatti lakásán megkeresni. Bagi Béla, titkár.

— **Szinházi bajok.** E hét folyamában igen sok panaszt hallottunk arra vonatkozólag, hogy a bérlők helyeiket jókor jelentkezés mellett sem kaphatták meg, mert azok már másoknak eladattak. Védelmül Völgyi úr állítólag azt mondta, hogy a bérlés még nem kezdetvén meg, a bérlőknek semmi előnyre sincsenek jogaik; ez határozottan téves fel fogás és gyenge védelem, mert a ki a második bérlésben részt vett s bérelt helyét a III-ik bérlésre is megtartá, joggal kívánhatja, hogy előnye a bérlőközöskben is respectáltassanak s Völgyi úr igen rosszul tesz, midőn ezt figyelmen kívül hagyja. Így nem fog maga iránt kedvező véleményt kelteni. Másik kellemetlenség a színháznál, hogy az előadás végével a közönség igen lassan jöhet ki a színházból, mert az egyetlen nyitott kijárásnak keskeny folyosója nem elég a tömeges távozásra. Ohajtandó volna, hogy ilyenkor az oldalajtó is kinyitassék, hogy ezáltal a távozás kényelmesebb legyen.

— **Három hordó töltöttkáposztát** készítettek a czeglédiek a Kossuthhoz menő küldöttség részére, időközben azonban Kossuth levele folytán a kiutazás elmaradván, kérdés támadt, mit csináljanak a rengeteg sok káposztával? Sokáig törték a fejüket e nehéz problémán, a kielégítő határozat nem akar megszületni, végre is egynek az a mentőgondolata támadt, hogy mivel a körösiek is részt akartak venni a küldöttségben s úgy nekik is alkotmányos szavazatuk van a káposztához, szólíttassanak fel azok véleményadásra. Úgy is lett, egy deputatio átment Nagy-Körösrre s az összehívott bajtársakkal conferentiára gyűlt. A conferentia nem volt oly zárt, mint a konstantinápolyi s így történt, hogy midőn a két deputatióknak a nagy gondolkodás- és izadásban már majd lement a könyökéről a bőr, véletlenül betoppant egy idegen (állítólag kecskeméti) ember s a dolgok mibenlétét s a káposzta-kérdés fontosságát megértvén, eme határozott nyilatkozattal fordult az elnökhöz: „Hát bizony komám, meg kell azt enni“. A Jupiter fejéből fegyveresen kiugró Minerva nem okozott oly meglepetést, mint eme nagyszerű gondolat. Dictum factum, az ajánlat határozattá emeltetett s azóta fecerunt magnum áldomás.

— **Spielmark mint külföldi nemes érczpenz.** A héten egy jászberényi szolgálégény tíz darab spielmarkot kínálgatott a piacon, melyeken Viktoria királynő arcképe és a kétéfejű sas volt látható. Egy hiszékenyt fogott is már a szolgálégény, ki a 10 darabért 67 frtot ígért s épen ki akarta fizetni, midőn a rendőség közbelépett s megakadályozta a csalást.

— **Folyó hó 23-án** lesz Arányi Dezső jutalomjátéka. Szinre kerül „Bál előtt és bál után“ című 2 felvonásos vígjáték és „Varázsital“ közkedvességű operette, mely utóbbiban Völgyi Gyuláné hosszabb betegség után újra fellép s játsza Rózi szerepét. Ajánljuk ez élvezetesnek ígérkező előadást a n. érdemű közönség figyelmébe annál is inkább, mert Arányi a helybeli szintársulat igen hasznavehető szorgalmas tagja.

— **Nyilvános köszönet.** T. Varga József reform. segéd-kántor 14 kötet becses és kedélynemesítő ifjúsági iratot, — t. Dömötör Krisztina úrhölgy pedig Jókaynak „A magyar nemzet története regényes rajzokban“ című művét volt szives a polgári leányiskola ifjúsági könyvtárának ajándékozni. Midőn a becses ajándékokért a nevelés és intézetünk nevében forró köszönetet mondok, egyúttal újból is bátor vagyok ez ügyet a művelt közönség becses pártfogásába ajánlani. Kecskemét, 1877. jan. 10. Páthy Károly, polg. leányisk. igazgató.

— **Egy raffinrozott cigányasszony** a héten megszóllította egyik jóismerősünknek fiacskáját, ki a házkapujánál állott, hogy hozna ki neki egypár papucsot, kap érte egy szép fényes krajczárt. Az 5 éves fiúcska megörült az ígértnek s minden további habozás nélkül hozott ki a házból egypár papucsot, mit a cigányasszony átvevén, gyorsan távozott. A gyermek megcsalását látván, zokogva panaszlá el a házbelieknek, hogy a cigány nem adta neki oda az ígért fényes krajczárt, a papucsot pedig elvitte. Képzeltetni, mily meglepetést okozott e valóság a házbelieknek.

— **Meghívó.** A kecskeméti önkéntes tűzoltóegylet választmányának folyó hó 12-én tartott ülésében a kiküldött számvizsgáló-bizottság jelentése tárgyalatván, melyből a választmány meggyőződött, hogy az egylet ügy vagyoni, valamint működési állapota örvendetes haladásnak indult; — minek folytán elhatározott, hogy az évi közgyűlést megelőzőleg egy szélesebb körű értekezlet folyó hó 21-én délután 3 órára a városháza tanácstermében hívassék egybe, mely értekezleten — a mely nyilvános leendő — ügybarátaikkal együtt minél számosabban megjelenni sziveskedjenek. — Kecskemét, 1877. január 15-én. Dr. Horváth János, egyl. elnök, Kubinyi Konrád, tűzparancsnok.

— **Ujabb zeneművek.** Táborosky és Parsch budapesti zenemű kereskedésében újabban a következő zeneművek jelentek meg zongorára: „Nem ütök a jogászt agyon“, „Hullámzó Balaton“ és „Csók, csók, csók“ csárdás, Tisza Aladártól, ára 60 kr. „Lesz, ha lesz“ rezgő, Ellenbogen Adolftól, ára 50 kr.

Szerkesztői üzenetek.

— *Nyilt kérvény a r. kath. t. cz. egyháztanúshoz.* Ezúttal nem hozhatjuk, mert egy felvilágosítást adó irat fekszik szerkesztőségünkönél ez ügyre vonatkozólag, uciyet jövő számunk fog hozni.

— *Több r. kath. elemi tanító* aláírással beküldött cikket jövő számunk hozni fogja.

— *B. D. úrnak.* Nyilttérbe való.

— *K. L. úrnak.* Bocsánat, térszűke miatt csak a jövő számban jöhet.

Tudósítás a kecskeméti hetivásárról.

1877. január 19.

Tisztabúza, m.-mázsa	76—74 kl.	10.—	któl	10.68	krig.
Elegy. „	73—72 „	9.—	„	9.79	„
Rozs „	72—70 „	8.18	„	8.95	„
Árpa „	62—60 „	6.13	„	6.50	„
Zab „	38—36 „	8.—	„	8.25	„
Kukoricza „		5.50	„	6.13	„
Köles „		5.—	„	5.50	„
Burgonya „		1.80	„	2.—	„

Főmunkatárs: **KISS LAJOS.**

Felelős szerkesztő: **TASSY PÁL.**

NYILTTER.

Értesítés.

A „Kecskeméti kereskedelmi Ipar-hitelintézet és Népbank“ igazgatósága részéről ezennel közhírré tétetik, miszerint az intézet „**olyan kölcsönök után, melyeknek visszafizetési határideje 3 hónál hosszabb időre nem terjed s lejáratkor egészben visszafizetnek, 9%-it, szóval száztól kilenez kamatot számít.**“

Kelt Kecskeméten, 1877. január 14-én.

Az igazgatóság.

HIRDETÉSEK.

Ház-eladás.

A 6-ik tizedben 396. sz. a. (Csongrádi-útcza, Csillery úr átellenében) 7 szoba, — 2 útczai — 2 kamra, 3 konyha, pince- és színnel ellátott ház szabadkézből eladó.

Bővebb értesítést ad

Tóth Imre,

6 (3—2)

tulajdonos.

Hirdetmény.

A kecskeméti 1447., 7238. és 7699. sz. teljvkben 37., 38., 39., 40. és 46. r. sz. a. foglalt a gátéri dűlőben fekvő összesen 26 hold 364 1600. négyszögöl szántóföld és rét, mely birtokok Agi földek voltak, most négyen bírják, a birtokosok közös megállapodása folytán szabadkézből eladatik.

Értesítést ad a takarékpénztári új épület 1-ső emeletén.

Ujszászy Gyula,

13 (3—1)

ügyvéd.

Ház-eladás.

A Lovarda-útczában levő néhai **Bende József**-féle ház — a melyben van: 3 szoba, 2 konyha, 2 istálló, kocsiszin, 10 öles pince — szabadkézből örök áron eladandó. — A venni szándékozók értekezhetnek a nevezett házban

Lipóczi Sándorné

114 (1—1)

tulajdonossal.

Hirdetmény.

Van szerencsém a t. cz. közönség tudomására hozni, miszerint itt helyben a t. közlekedők kényelmére

bérkocsikat

Állítottam fel, melyek naponta **dételtől** 10 órakor, **détután** 3 1/2 órakor Wittmann Károly úr czukrászdájától — a Beretvás-féle vendéglőt érintve — a vasúthoz közlekednek.

A bérkocsi-díjak következők:

A vasúttól a város bármely részébe személynként: **nappal** 30 kr., **estve** 40 kr.

Külön megrendelések reggel vagy estve a lakástól az indóházig, avagy az indóháztól a lakásig személynként 50 kr.

Óránkénti használat 60 kr-ért eszközölhető.

Különösen felhívom a t. kereskedő urak figyelmét arra, hogy két fogatot teherszállításra is berendeztem, a gabona-szállítást zsákonként 3, másnemű terhek szállítását 4 krrért eszközölöm.

☛ **Megrendelés** eszközölhető; **Fehér Márton** üveg- és porcellánkereskedő úrnál, úgyszinté lakásomon nagy-körösi-útcza, Kálmán Lajos-féle házban.

Bármily kicsiny megbízást a legnagyobb pontossággal teljesítek.

A t. cz. közönség becses pártfogásába ajánlva magam, maradok

Kecskeméten, 1877. január hóban

tisztelettel

BARNAI EDE, bérkocsi-tulajdonos.

2 (10—3)